

ij vero qui magnorum virorum amicitis nihil prius habet
mus neque antiquius, huiusmodi eorum testimonia vel emendicari
ut ante dixi, nunquam erubimus. sapere nobiscum dubii, utrum posterita
ti de Librorum editione gratularemur magis, an ipsi nobis
quam dono Autorum eos possideremus, praecipue talium:
Qua voluptate quamquam ^{prae}impudentia excidi, Clarissime
Heinsii, non adeo iniquus sum tibi ullo pacto ut imputatum
velim; quin ipse mea culpa id lueri fecisse agnosci volo, me
lius ut in posterum de fide promissionum tuarum speraturus
sim. ceterum praecclare nunc satis mecum ^{agi} ^{zafus} ~~agitatus~~, si quominus
a te habed, per me stetit, absque te quo minus habeam per te
non stetit. Habeo enim; et in deliciis habes praestantissimum
volumen. licet (quia meae negotiola distrahunt) praeter Prae
fationes in eo nihil hactenus legerim; unde excusatum
habebis, si sententiam de operis dignitate in proximam occa
sionem differo; quemque ubi omnia perlegero nihil tandem
verius isto calamo inpositurus sim neque dignius, quam omnes
quod est Aristotelis esse, cui quotiescumque sum Heinsii
eloquium commendare dignatus fuerit. quid inde nasci
oportet nescire nemo, effere pauci valeant. Vale Vir
summe et nos ama. Haga-Comitis 9. Cal. Octobris 1621.

J. D. Studiosissimus.

C. Hugensis.

Fortunato Spicetero
Equiti. Caris Rhæt.

Christine Domine

Quantum gaudii atque voluptatis ex amica litterarum tuarum
compellatione perceperim, ut tibi ipsi non primum procreati
bis, palam testatus sum. Quamquam enim ex temporis inter
vallo immensas denique per ambages ad me, delatas esse
comperio; sic omnino persuasum habeo rogo, nihil ipsi unquam
acceptius accidere potuisse. ut qui eas tanquam amicitiae felici
titer quidem inchoata, non tamen hactenus obligata aviam
atque excaecitate amplectimur; et haece invicem eodem
nomine acceptas haberi digneris ex animo obsecro. Pro
suis quidem ita sese res habet, ut scribis minus anxium fuisse
meo de fide quam Clavensae mutuo dederamus, liberanda,
quam vel absorbuisse omnes vos crudelissimam Lanienam, qua
vide hebdomadis intercessu discessum nostrum insecuta est
vel adeo denique de Rebus Rhaeticis actum fuisse arbitrati
sumus, uti neque ad quem, neque qua literas perferendas
curaremus

7
curarem, satis certi essemus: quanto magis comites nostram obedi-
tos tibi habes, qui prior de via experientia sollicitus fueris cum mutuis
ultra citroque compellationibus frequentandi copia deest. uti ad me
quidem quot attinet, officio isti nunquam defuturam hanc manum
nisi forte molestior visurus sum, sancte polliceor. De rebus patriae
quamquam eo in statu exteris videntur, ut plurimum scribendi
materiam suppetere possint, assero caute vix unquam parcius
disseri potuisse. In opere sumus an otiamur? Sane vix dixeris
utrum otiosum istud negotium sit, an otium negotiosum.
Facile tamen tibi atque cordatis omnibus succurret, quam prosum
ex re nostra sit id ipsum quod agimus, dum imprudentiores
otiosi nos existimant. Illustrissimum enim Principem Mauriti-
um ad secundum nunc mensem cum omni exercitu in confinis
Provinciarum, et in conspectu hostium stare, non dubium
est quin acceperis. Interea non uno è latere invadimus, nam
et Flandria, quantum nobis patet, non exigua manus insedit
certe insidere paravit et parat, et quis adeo rationis expertus sit
qui plurimum effecturos nos neget, si arcedo, pellendo, fugiendo
defendendo denique hiemem extraxerimus, et mole sua corrumpere
sinamus adeo numerosas hostium copias, ut sibi alendis pares
modo futurae non sint, nisi damno (quod Deus avertat) nostro
locupletiores atque firmatas. et ista quidem patriae in hunc
annum, ut videtur conditio est. Ulterius amicissimus Sprucker
quid progrediar? quis enim miserabilem hodie Germaniam
absque lacrymis intueatur? Quis ipsam Galliam. de illa autem
his ex partibus certiores ut ibi fiat, ne utique necesse est. Vi-
cinorum identidem ruinas contemplanus. et sicut nostri
Germania pars est, ita vestri pene membrum. Itaque quid est
quod utrinque conferamus nisi. Tu Domine usque quo?
Enimvero postquam eò humanitas delapsa est, ut Patens
liberorum oblivisci sustineat, unde tandem nisi supernae
opem expectare fas sit? Aptius loquerer Mi Spruckeri nisi
tibi, qui ista etiam e longinquo, prudenti acumen assequeris.
Adde in summa locorum distantiam non satis tuto litteris
committi, quae cominus fortasse liberius offerri daretur.
Ad minus seria relabax, et si tanti est, scire te cupio, post-
quam a legatione venista (ubi quid manetis sustinuerim
fortasse non immemor es) rediissem paucis exinde mensibus
pari titulo coonestatum in Britanniam transfretasse,
ubi (absit jactantia) continuos tres menses adeo oportune
officio functi sumus vixi, ut tertium nunc eidem muneri
destinati Procerum decreto simus, et quidem per occasionem
Iteratae legationis Britannicae, quam Nobilissimis Dominis
de Sommeldijk una cum duobus aliis exequendam suscepit.

Janus

Jam tu arbitraberis sequi commodis mecum agitur, atque
praeclearis, qui in tanti viri comitatu iterum incidit.
Nam quis ille sit et quantis non arbitror adhuc memoria
tibi erudisse. Certe illud ingenue asseverare possum, seipsum
a discessu illum praeclearissimum tui mentionem fecisse.
et imprimis gratam habuisse salutem, quam nomine
tuo atque mandato statim atque tuas acceperam imper-
titum tui. Rogasse item ut quotiescunque occasionem ad
te scribendi nanciscerem, paria facere ne negligerem. Quod
ipsius atque meo nomine dictum tibi in praesentia esto.
nec non D.D. consanguinei illis tuis Hartmanno Plantae,
atque Praetori Henrico ab Hartmannis, quos immanem
hostium servitiam evasisse, ut attoniti intelleximus ita
letissimi. Deo Opt. Maximo gratias habeamus. Huius Te, pa-
trianque et in ea omnes bonos ex animo commendat.

Tui studiosissimus.

C. Huygenius.

Hagae Comitum 19° Octobris 1671.

J. Catrion.

(118)

Non distuli responsum. Catrion amplissime, nisi quo sic responderi
daretur, ut quidem tu humanissime invitando injungis. Per
portune itaque versantem circa medium Parmatis hujus te
cupasti, cujus ad finem uti properarem et ante iter Angli-
canum, ut ut occupatiuncula incursi haberent, rogationis
tuae fecit auctoritas. Vide quam sum palea; quem levissima
quoque laudis aura in altum levat; etiam pectore amicorum
profecta, ubi quantum ferè veritas periclitetur, imperitiam
misciunt, certe ne me quidem nescire tu sinis, tam splen-
didi de nostri eloquentis, quae, nisi hactenus lectione prosum
tua indigna habuissemus, pridem etiam invito obtrudere
veriti non fuissimus. Ad haec nova quod attinet, tibi modo
quo intriti credendum erit. Haec ubi mox elegantiarum isti
apud vos patroni compereverint, quam indigno stigmati nobis
lissimas chartas inustumimus, penes te culpa sit, et si potest,
excusatio. At vero magno discrimine causam protegere
affectas. Ego sane imperitiam apud quemlibet, quam inobedi-
entiae apud te solum traduci, secus habui, vel quod turpius
ingratitude. quantum enim tibi debeam, qui inter no-
mina tam illustria vestigium nostri accensendum putaveris
fronte caream nisi palam profitear. ^{De carminibus} Materia, quae ea
ad